

τῆς οὐρανόυ στρατιάς κατὰ τὴν γέννησιν τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν ἠθέλομεν εἶπει, Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ, καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνην, ἐν ἀνθρώποις εὐδοκίαν!

ΑΙ ΠΡΟΙΚΕΣ.

Εἰς τοὺς πρώτους αἰῶνας τοῦ κόσμου, οἱ γονεῖς δὲν ἐδίδον προῖκα εἰς τὰς κόρας, ἀλλ' οἱ ἄνδρες, οἱ μέλλοντες νὰ νυμφευθῶσιν, ἐδίδον χαρίσματα εἰς τοὺς συγγενεῖς τῆς νύμφης, καὶ ταῦτα ὠνόμαζον τότε προῖκα. Ὁ Ἰακώβ ὑπηρετεῖ ἐπτὰ χρόνους διὰ ν' ἀποκτήσῃ τὴν Λείαν, καὶ ἄλλους τόσους διὰ τὴν πολυπόθητον Ραχὴλ. Ὅτε ὁ Συχέμ συνέλαβεν ἔρωτα πρὸς τὴν Δείαν, εἶπε πρὸς τὸν πατέρα καὶ τοὺς ἀδελφοὺς αὐτῆς, «Εὐροίμι χάριν ἐναντίον ἡμῶν, καὶ ὃ ἐὰν εἴπητε, δώσομεν πληθύνετε τὴν φερνὴν σφόδρα, καὶ δώσω καθότι ἂν εἴπητέ μοι, καὶ δώσετε μοι τὴν παῖδα ταύτην εἰς γυναῖκα.» Εἰς ἀπόδειξιν τοῦ ὅτι οἱ ἀρχαιότατοι τῶν Ἑλλήνων δὲν ἦσαν πεπολιτισμένοι, ἀναφέρει ὁ Ἀριστοτέλης τὴν παρ' αὐτοῖς συνήθειαν τοῦ ἀγοράζειν τὰς συζύγους των. Ἀλλ' ὅσον ἡ βαρβαρότης ὀλιγόστευε, καὶ ἡ εὐγένεια τῶν ἠθῶν ἐπεκράτει, τόσον παρήκμαζε τὸ ἔθιμον τοῦτο· καὶ τέλος, ὑπερίσχυσε τὸ ἐναντίον· διότι ἡ Μήδεια, εἰς τὸν Εὐριπίδην, παραπονεῖται ὅτι αἱ γυναῖκες ἦσαν αἱ ἀθλιέσταται ὄλων τῶν λογικῶν πλασμάτων, καθὸ ἠναγκασμένοι ν' ἀγοράζωσι τοὺς δεσπότας αὐτῶν, καὶ εἰς τιμὴν ἀκριβοτάτην. Ὁ Λυκούργος, φοβούμενος ὅτι οἱ προῖκα λαμβάνοντες σύζυγοι ἤθελον γυναικοκρατεῖσθαι, καὶ θέλων προσέτι νὰ ἐκλέγῃσι τὰς συμβίας αὐτῶν οἱ ἄνδρες χάριν προσωπικῶν ἀρετῶν, καὶ οὐχὶ ἀπὸ αἰσχροκέρδειαν, φερόμενος ἐνταυτῷ καὶ ἀπὸ συμπάθειαν πρὸς τὰς πτωχὰς κόρας, αἵτινες δι' ἔλλειψιν προικὸς ἤθελον μένειν ἄγαμοι, ἐξώρισεν ἀπὸ τὴν Σπάρτην ὄλους διόλου τὴν προικοδότησιν. Τὴν σήμερον βάρβαροι τινὲς ἔχουν ἀκόμη τὴν συνήθειαν τοῦ ἀγοράζειν τὰς γυναῖκας· καὶ εἰς τινὰ δὲ πεπολιτισμένα ἔθνη δὲν ἐξέλιπεν ἀκόμη τὸ ἀπρεπὲς ἔθιμον τοῦ ν' ἀγοράζωσιν αἱ ταλαίπωροι γυναῖκες τοὺς δεσπότας αὐτῶν ἄνδρας!

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΙ ΑΛΙΕΙΣ.

Ο ΚΥΡΙΟΣ ἡμῶν εὐρῆκε τινὰς τῶν μαθητῶν αὐτοῦ καταγινόμενους εἰς διόρθωσιν τῶν δικτύων των, καὶ εἶπε πρὸς αὐτοὺς, «Δεῦτε ὅπισθ μου, καὶ ποιήσω ὑμᾶς ἄλιεις ἀνθρώπων.» Ἐκ τούτου ἐμποροῦν νὰ μάθωσιν ἀξιόλογον μάθημα οἱ κήρυκες τοῦ Εὐαγγελίου. Πάντοτε ὀφείλουσι νὰ ἐνασχολῶνται. Ὁ ἄλιεύς καταγίνεται μετ' ἐπιμελείας εἴτε εἰς τὸ βίπτειν τὸ δίκτυον αὐτοῦ εἰς τὴν θάλασσαν δι' ἄγραν ἰχθύων, εἴτε εἰς τὸ διορθῶναι καὶ ἐτοιμαῖν αὐτὸ πρὸς χρῆσιν. Δὲν ἐμπορεῖ πάντοτε νὰ βίπτῃ αὐτὸ εἰς τὴν θάλασσαν, καθότι πολλάκις χρειάζεται διόρθωσιν. Ὡσαύτως ὁ Χριστιανὸς ἱεροκλήρῃ δὲν ἐμπορεῖ πάντοτε νὰ ἐνασχολῆται εἰς τὸ κήρυγμα· πρέπει νὰ ἔχῃ καιρὸν δι' ἀνάγνωσιν καὶ μελέτην καὶ πρὸς σύνθεσιν τῶν λόγων του, οἵτινες εἶναι τὸ δίκτυον αὐτοῦ. Ὁ Κύριος ἡμῶν δὲν ἐπέπληξε τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ ὡς ὀκνηροὺς, διότι εὐρῆκεν αὐτοὺς διορθόνοντας τὰ δίκτυά των, καὶ μὴ ἀλιεύοντας. Μακάριος ὁ Χριστιανὸς ἄλιεύς, ὅστις πάντοτε ἐνασχολεῖται, εἴτε εἰς τὸ ἀλιεῖν, εἴτε εἰς τὸ διορθῶναι τὸ δίκτυον αὐτοῦ.

Ο ΦΟΙΝΙΞ.

ΥΠΆΡΧΟΥΣΙ φυτὰ τινὰ ἢ δένδρα, παρέχοντα εἰς τοὺς κατοίκους τῶν χωρῶν ὅπου γεννῶνται τὴν κυριωτέραν τροφήν· ἐκ τούτων εἶναι καὶ ὁ φοινίξ, τοποθεσίαν ἔχων τόσον ἰδιαίτεραν, ὥστε οὐδὲ μὲ τῶν εὐκρατῶν, οὐδὲ μὲ τῶν τροπικῶν κλιμάτων τὰς ὀπώρας ἠθέλεν εἶσθαι ὀρθὸν νὰ συγκαταταχθῇ. Κατέχει διάμεσόν τινὰ τόπον, καὶ πλεονάζει μάλιστα εἰς τὰς χώρας, ὅπου ἄλλοι βρώσιμοι καρποὶ εἶναι σπανιώτατοι.

Εἰς τὴν Ἀφρικὴν ἐκτείνεται ἀπὸ τοῦ Ἀτλαντικοῦ μέχρι τῶν συνόρων τῆς Περσίας, σχεδὸν ἀνευ διακοπῆς, εὐμεγέθης τις ἐρημος, περὶ τὰς τέσσαρας χιλιάδας μιλίων μακρά· ἐπὶ τῶν κρασπέδων τῆς ἐρήμου ταύτης, διὰ τὴν αὐχμηροτάτην φύσιν τοῦ χώματος, καὶ διὰ τὸ ἀνυδρὸν τῆς ἀτμοσφαίρας, δὲν γίνονται ποσῶς τὰ δημητριακὰ εἶδη. Τὰ παράλια μὲν, αἱ ὄχθαι τῶν ποταμῶν, καὶ πᾶν ἄλλο μέρος ἐν ᾧ εὐρίσκεται ὑγρασία τις, εἶναι γονιμώτατα· καίτοι δὲ ἀθλίως καλλιεργούμενα, παράγουσι τὰ πλέον ἀφθονα γεννήματα καὶ τοὺς ἐκλεκτοτέρους καρπούς. Ἀλλὰ καθ' ὅλον τὸ κράσπεδον τῆς ἐρήμου, καὶ εἰς τὰς μικροτέρας ἀνάσεις, ἢ νησούδρια, αἵτινες τῆδε κάκεισε στρίζουσι τὸ πρόσωπον τῆς ἀμιμώδους αὐτῆς χώρας, ὁ φοινίξ εἶναι τὸ μόνον δένδρον, ἀρ' οὐ ὁ ἀνθρώπος δύναται νὰ τραφῇ. Ὑπεράνω τῶν ἐκεῖ ὀλίγων καὶ χαμηλῶν φυτῶν, ὁ φοινίξ ἀνυψῶναι τὸ στέλεχος καὶ ἐξαπλόνει τὰ φύλλα του, ὡς μόνος βασιλεὺς τοῦ φυτικοῦ συστήματος τῆς διψώσης ἐκείνης γῆς. Εὐρίσκεται δὲ τόσον ἀφθόνως, καὶ τόσον ἀμικτος μὲ πᾶν ἄλλο φυτὸν ἄξιον τῆς ὀνομασίας δένδρου, εἰς ὅλον τὸ μεταξὺ τῶν Πολιτειῶν τῆς Βαρβαρίας καὶ τῆς ἐρήμου διάστημα, ὥστε ἡ χώρα αὕτη καλεῖται ἡ Γῆ τῶν Φοινίκων.—ἐπὶ τῆς ἐσχάτης πεδιάδος, τῆς μὲ τὴν ἐρημον συνορευούσης, τὰ μόνον εὐφρόσυνα εἰς τὸν ὀφθαλμὸν ἀντικείμενα ἐν τῷ μέσῳ τῆς μονοτόνου θέας εἶναι ὁ φοινίξ καὶ ἡ τοῦ Ἀραβὸς σκηνή. Τὸ αὐτὸ δένδρον συνοδεύει τὸ κράσπεδον τῆς ἐρήμου καθ' ὅλας αὐτοῦ τὰς καμπὰς, εἰς τὴν Τρίπολιν, εἰς τὴν Βάρκαν, ἐπὶ τῆς κοιλάδος τοῦ Νείλου, εἰς τὸ ἀρκτῶν μέρος τῆς Ἀραβίας, καὶ εἰς τὸ νοτιοανατολικὸν τῆς Τουρκίας. Τὸ στέλεχος αὐτοῦ ἀνυψῶναι, καὶ βίπτων τὴν πλατεῖαν καὶ ὠραίαν σκιάν του ὅπου ἄλλο τι δὲν ὑπάρχει νὰ σκεπᾶσθαι ἀπὸ τὰς καυστηρὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου, χαιρετᾶται ὁ φοινίξ μετὰ πλειοτέρας ἡδονῆς ὑπὸ τοῦ ἐν τῇ ἐρήμῳ πλανωμένου παρὰ μ' ὅσην ἄλλο δένδρον οἰονόηποτε εἰς οἰανόηποτε ἄλλην θέσιν. Ἀλλὰ δὲν εἶναι διὰ τὴν σκιάν ἢ καὶ διὰ τὸν καρπὸν αὐτοῦ μόνον τόσον ἐπιθυμητὸς ὁ φοινίξ εἰς τὴν χώραν ταύτην· διότι